

РЕШЕНИЕ

№ 3932

гр. София, 10.07.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, , в публично заседание на 15.06.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Ралица Романова

Диляна Николова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Петър Смолички, като разгледа дело номер **10116** по описа за **2011** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], чрез процесуалния му представител адв.Ж., надлежно упълномощен, срещу Решение от 14.09.2011г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100-ен състав по НАХД № 1080 по описа за 2011г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 9450-0022316/20.09.2010г., издадено от директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП/-С.. С последното е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 500 лева на основание на чл.185, ал.1 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за нарушение на чл.25, ал.1 от Наредба № Н-18 от 13.12.2006г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства /Наредбата/.

С касационната жалба решението се оспорва като неправилно, иска се от касационния съд да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да отмени наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът редовно призован, се представлява от адв.Ж., който поддържа жалбата.

Ответникът – ТД на НАП, редовно призован, за него се явява юрк.Л., който оспорва жалбата и моли съда да потвърди обжалваното решение като правилно и

законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VII-ми касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните и обсъди, както наведените касационни основания, така и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира касационната жалба за неоснователна по следните съображения:

За да постанови обжалвания съдебен акт, въззивният съд е събрал и обсъдил всички относими доказателства, вкл. свидетелските показания на актосъставителя И. К. Д., при което е приел за установено от фактическа страна следното:

При извършена проверка по спазване на данъчната отчетност в търговски обект – магазин за обувки, находящ се на [улица], длъжностните лица установили, че в обекта има работещо фискално устройство и ПОС терминално устройство за плащане с банкови карти, но плащанията с карти не се отразяват на фискалното устройство, като била извършена покупка на стойност 89 лв., заплатена посредством банкова карта и за нея не била издадена касова бележка от фискалното устройство. За установеното бил съставен акт за установяване извършването на административно нарушение, на основание на който било издадено обжалваното наказателно постановление.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, въззивният съд е обосновал правен извод, че при съставяне на акта за установяване на административното нарушение и издаване и връчване на наказателното постановление, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, установени с разпоредбите в чл.36-46 и чл.52-58 ЗАНН, че посоченото в наказателното постановление нарушение е доказано и че административнонаказателната отговорност следва да се вмени на касатора в настоящото производство, с оглед което е потвърдил Наказателно постановление № 9450-0022316/20.09.2010г.

Тези изводи на въззивния съд се споделят изцяло от касационната инстанция в настоящия и съдебен състав.

Задължението за издаване на фискална касова бележка е регламентирано в чл.118, ал.1 от Закона за данък за добавената стойност /ЗДДС/ и Наредба № Н-18-2006 г. Съгласно чл.118, ал.3 ЗДДС фискалната касова бележка е хартиен документ, регистриращ продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна карта или с други заместващи парите платежни средства, издаден от въведено в експлоатация фискално устройство от одобрен тип, за което е заверено свидетелство за регистрация. Това задължение е възпроизведено и в чл.25 от Наредбата.

Касовата бележка е документ, регистриращ продажбата и удостоверяващ плащането на цената. Когато плащането на цената се извършва чрез банкова карта, доказателство за извършеното плащане на цената е издадената от ПОС-терминално устройство бележка. Но бележката, издадена от ПОС-терминално устройство не се приравнява и не замества фискалната касова бележка, тъй като законът е въвел задължение всяка продажба да бъде регистрирана и отчетена с издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, независимо от начина на плащане, с изключение изчерпателно посочените хипотези по чл.25 от Наредбата.

Възражението, че настоящия случай попада в изключенията от общото правило, тъй като плащането чрез банкова карта и ПОС терминално устройство представляват плащане по банков път е неоснователно. Този извод следва пряко от нормата на чл.118, ал.3 ЗДДС.

Неотносими към спора са възраженията в касационната жалба, че не е извършена проверка относно обстоятелството кой точно е бил продавач на датата на която е извършена проверката. Санкционната норма на чл.185, ал.1 ЗДДС регламентира административнонаказателната отговорност на лицето по чл.3 от Наредба № Н-18/2006г. - всяко лице, което извършва продажби на стоки или услуги във или от търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство. Очевидно продажбите в търговския обект се извършват от името на търговеца. Наличието или не на трудово правоотношение между търговеца и лице, което престира своя труд в полза на този търговец е ирелевантно за извършеното от търговеца нарушение.

Направеното с касационната жалба възражение, че срокът по чл.52, ал.1 ЗАНН има преклузивен характер и след изтичането му се погасява правото на административнонаказващия орган да наложи наказание, е неоснователно. Този извод следва от разпоредбата на чл.34, ал.3 ЗАНН, съгласно която образуваното административнонаказателно производство се прекратява, ако не е издадено наказателно постановление в шестмесечен срок от съставянето на акта. Следователно срокът по чл.52, ал.1 ЗАНН има инструктивен характер и неспазването му може да е основание за търсене на друг вид отговорност от длъжностното лице, но няма отношение към административнонаказателното производство и конкретния спор.

По изложените съображения касационната жалба се явява неоснователна и като такава следва да се остави без уважение, а решението да се остави в сила.

Водим от горното Административен съд-София-град, VII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.09.2011г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 100-ен състав по НАХД № 1080 по описа за 2011г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 9450-0022316/20.09.2010г., издадено от директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ГД на НАП/-С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.